

Nadal amarg (conte nadalenc)

written by Lluís Busquets | 25 de desembre de 2017

□□Era un home serè, tranquil, sense sortides de to. Ho deien amb respecte els seus col·legues. “Un cap fi, sense prejudicis.” “Primmirat, rigorós, afable.” Del 2013 al 2015 l’havien fet president de la conservadora Associació Professional de la Magistratura (APM). La seva història? Nascut a Burgos el 1963, havia exercit d’advocat entre el 1986 i 1988, però ingressà a la judicatura per oposició el 1989. Del Jutjat de primera instància de Torrelavega (Cantabria), passà al d’Instrucció número 8 de Burgos i, després, a Barcelona, al d’instrucció 31. Des de 1998 fou magistrat de la secció 6a de l’Audiència Provincial, que va presidir d’ençà del 2011. Professor a les universitats barcelonines i a l’Escola Judicial. A Barcelona visqué l’auge i caiguda del pujolisme i el maragallisme. El gener del 2016 va ser designat pel ple del CGPJ jutge de la secció segona del Tribunal Suprem: 16 vots sobre 21. Golejada. Carrera fulminant.□

Però tot plegat ho considera una llauna. Havia de viure a cavall entre Madrid i Barcelona, on s’havia de traslladar cada cap de setmana perquè encara hi resideix la seva muller, directora de l’Escola Judicial de Vallvidrera des del 2013, Gema Espinosa, també burgalesa. I els dos fills? Per postres, com a regal prenatalenc, havia tocat a la seva sala el cas dels encausats pel procés català. El dia 2 de novembre, quan la jutgessa Lamela de l’Audiència Nacional envià mig govern català a la presó per la via ràpida (Joaquim Forn, tornat de Brussel·les, inclòs) ho va trobar fora de lloc. El mateix dia, des del Tribunal Suprem, ell donava una setmana més a la presidenta del Parlament català i als membres de la mesa per preparar la defensa. L’endemà passat, el president Puigdemont i els consellers exiliats eren deixats en llibertat per la justícia Belga, amb simples mesures cautelars: l’extradició

exprés, que havia demanat Espanya, hauria d'esperar. El dia 9 deixà lliures Forcadell i els membres de la mesa, perquè havien renunciat a la unilateralitat. Se les va haver de sentir de tots colors. Tant, que se'n va anar a jugar a golf, un dels seus dos hobbies que el relaxen. L'altra, endrapar quilòmetres amb la Harley Davidson. Li refregaren per la cara unes declaracions a *El Mundo* el 2012: "No es pot pretendre que tota la qüestió relativa a atribuir un espai significatiu a la singularitat catalana i tota la qüestió relativa a la integració de Catalunya a Espanya s'hagi de resoldre judicialment, perquè no ha de ser així".

□ Quan ha d'assumir tot l'afer català (mesa del Parlament, govern i presidents d'institucions), s'adona que li cal anar amb compte: Lamela ha fet argumentaris per acusar-los no sols de desobediència al TC i de malversació sinó de sedició i rebel·lia. Molt greu. Altrament, alguns acusats aniran a les llistes electorals de les eleccions del 21 de desembre: la troca més aviat s'embullarà en comptes de desembullar-se com pretenia Rajoy.

□ Es passa el cap de setmana del diumenge dia 3 de desembre repassant informes i declaracions, reflexionant, prenent apunts per redactar interlocutòries i resolucions. Encara sort que el tema de Josep Lluís Trapero –verí pur– se'l quedava Lamela. La seva muller li explica que la jutgessa Armas havia dit que l'1 d'octubre no es podia afectar la convivència ciutadana i que els Mossos havien intervingut més urnes, sense reprimir ningú, que les forces estatals. S'ha de regir pels papers que li han dut, ell. Rep dues trucades. Pressions? No ben bé, però... La vista té lloc el dia 4 de desembre. Decideix alliberar sota fiança de 100.000 € els consellers Romeva, Mundó, Borràs, Rull i Turull, i deixar a la presó el vicepresident Junqueras, el conseller Forn (tot i haver tornat de Brussel·les), i els presidents d'Òmnium i de l'Assemblea Nacional Catalana, Jordi Cuixart i Jordi Sànchez. Cal anar amb peus de plom amb la interlocutòria, perquè Brussel·les té

l'ull posat en la justícia espanyola. Queixes de totes bandes. L'endemà es decideix a retirar les ordres europees de detenció contra Puigdemont i els consellers exiliats (Comín, Serret, Puig i Ponsatí). Intenta que la justícia belga no limiti els delictes que aquí volen endossar-los. Sense voler, dona a entendre que la justícia belga és més garantista que l'espanyola. Fa constar la possibilitat de reiteració delictiva i basa les raons dels quatre empresonats en indicis d'haver comès "un delicte de natura plurisubjectiva". Per a Brussel·les no hi ha sedició ni rebel·lia sense violència. Ell tampoc no n'hi ha vist, de violència, en la declaració d'independència catalana, però haurà de filar prim. Parlarà de "violenta explosió social" i d'intervenció dels dos Jordis referint-se a la nit del 20-IX. Se li acudeix insinuar que els engarjolats tindran "pitjor dret", si els polítics exiliats no es posen a disposició de la justícia, i de suggerir que Junqueres i Forn haurien de deixar la política per demostrar que han abandonat la via unilateral: el fet de ser candidats electorals els perjudica. On anirem a parar! Ex magistrats com Martín Pallín declaren que l'està vessant.

La seva mateixa muller es queixa: s'ha posat a favor d'una part! Discuteixen. Ella li explica que el 20-IX, en què ell ho basa tot, davant la seu d'Economia, Sánchez i Cuixart ajudaren a fer un passadís perquè els guàrdies civils poguessin sortir. "Vols veure el vídeo?" No el volia veure. "En vols parlar amb el teu fill gran?" Tampoc. Vol trobar la manera d'encaixar la paraula "tumultuosa" en algun lloc per demostrar violència. Un magistrat amic i de confiança li diu que troba els seus escrits erràtics. "Podies haver col·laborat a unes eleccions netes a Catalunya i no ho has fet." I havia de ser a Madrid per celebrar el dia de la benaurada Constitució!

□L'endemà torna a Barcelona al costat de la família. Se'n fa creus de la manifestació de Brussel·les. A l'estació de l'AVE una persona li ha demanat si era qui era i li ha lliurat una carta. Se l'ha posat al forn de l'abric, al costat de dues més

que havia pres de la bústia en sortir del seu domicili. S'asseu al seient del vagó i obre la primera: "En una ciutat hi havia un jutge que no tenia temor de Déu ni consideració pels homes. A la mateixa ciutat hi havia una dona que l'anava a trobar i li deia: Tens injustament a la presó el meu marit i els seus fills petits l'enyoren..." No volgué seguir llegint aquella paròdia del capítol 18 de Lluç. L'escrit acabava amb la cita de Lc 6,37: No jutgeu i no sereu jutjats; no condemneu, i no sereu condemnats; perdoneu i sereu perdonats... Si a ell l'haguessin de jutjar maneflejant proves... Es va espolsar el pensament del cap. Com si un jutge de la seva experiència no conegués aquella cita! Que no era catòlic, apostòlic i romà, ell? Necessitava distreure's fent quilòmetres amb la Harley Davidson.

□Atocha queda enrere. Pren l'altre sobre. La carta diu així: "El bon jutge ha de cercar l'empatia amb el justiciable, s'ha d'identificar amb el seu problema, s'ha d'apropar a la persona que es troba en un jutjat per primera vegada i probablement no tornarà a fer-ho... El bon jutge sap que hi ha drets que entren en conflicte, que es poden considerar prohibits, però també legítims i protegibles. I hi ha de donar resposta des de la seva imparcialitat...". Empatia amb Junqueras? La cosa tenia sal i pebre. Signava les frases la Directora de l'Escola Judicial. És a dir, algun poca-feina s'havia entretingut a escriure'l a partir de pensaments de la seva muller! Com hi ha món!

□Agafa la tercera carta. Llegeix: "Tinc 80 anys i no em creurà, però Sànchez, Cuixart, Junqueras i Forn, des que eren molt joves, es van formar en la no violència de Gandhi, amb mestres excepcionals a Catalunya, com Lanza del Vasto i Lluís M. Xirinacs. Gandhi i Xirinacs també van anar a parar a la presó acusats de violents. No faci l'error històric que van fer altres jutges. I llegeixi amb el cor això que segueix: